

Η Ουκρανία είναι κανονικό έδαφος της Εκκλησίας της Ρωσίας.

Romfea.gr. Πέμπτη, 11 Οκτωβρίου 2018

Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος **Θεόδωρος Ζήσης**

Όμοτιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Δέν υπάρχουν αποδεικτικά έγγραφα υπέρ τής Κωνσταντινούπολης.

1. Τό Κίεβο έγέννησε τήν Έκκλησία τής Ρωσίας καί είς αύτήν άνήκει μέχρι σήμερα.

Στό έπίκεντρο τών έκκλησιαστικών διεργασιών, διχογνωμιών, άντιθέσεων, αλλά καί γεωπολιτικών διεκδικήσεων, εύρίσκεται αύτό τόν καιρό ή χορήγηση αύτοκεφαλίας στήν Έκκλησία τής Ούκρανίας, ή όποία επί αιώνες όχι μόνο άνήκει στήν έκκλησιαστική δικαιοδοσία τής Έκκλησίας τής Ρωσίας, αλλά άποτελεί καί τήν άρχή τής έκκλησιαστικής ίστορίας τών Ρώσων, τόν γενέθλιο χώρο, τήν κολυμβήθρα πού έγέννησε τήν Έκκλησία τής Ρωσίας μέ τήν βάπτιση του ήγεμόνος τών Ρώσων Βλαδιμήρου καί του ρωσικού λαού στό Κίεβο τό 988.

Οί έορτασμοί τής χιλιετηρίδος του έκχριστιανισμού τών Ρώσων (988-1988) μέ πρωτοβουλία τής Ρωσικής Έκκλησίας καί μάλιστα στό Κίεβο, μέ διεκκλησιαστική άναγνώριση καί διεπιστημονική συμβολή, άποδεικνύουν πού υπάγεται έκκλησιαστικά κατά κοινή παραδοχή τό Κίεβο. Διεκδίκησε τότε ή Κωνσταντινούπολη δικαιώματα επί τής περιοχής του Κιέβου, ώστε νά χρειασθεί νά πάρει τήν άδεια ό Πατριάρχης τής Μόσχας άπό τήν Κωνσταντινούπολη, καί οι άλλοι προκαθήμενοι, για νά μεταβούν στίς έορταστικές έκδηλώσεις στό Κίεβο;

Όποιαδήποτε Θρησκευτική Έγκυκλοπαιδεία καί άν άνοίξει κανείς ή τά σχετικά «Δίπτυχα» τών τοπικών έκκλησιών, πού παρουσιάζουν τήν διοικητική τους διάρθρωση ως καί τήν διοικητική διάρθρωση τών άλλων έκκλησιών, θά παρατηρήσει ότι ή Ούκρανία διοικητικά καί κανονικά υπάγεται στήν Έκκλησία τής Ρωσίας. Έχει μέχρι τώρα καταγραφη ή άναγνωρισθη ότι ή Ούκρανία υπάγεται στό Οίкуμενικό Πατριαρχείο;

Στό Ημερολόγιο του Οίкуμενικού Πατριαρχείου του έτους 1998, πού έτυχε νά βρω γρήγορα στήν βιβλιοθήκη μου, καί στον β' τόμο (Διοικητικόν), στό κεφάλαιο «Αί λοιπαί αύτοκέφαλοι Έκκλησiai», καταχωρίζεται ως πρώτη ή Έκκλησία τής Ρωσίας, στήν άρίθμηση δέ τών μητροπολιτών της τήν πρώτη θέση κατέχει ό προκάτοχος του σημερινού κανονικού μητροπολίτου Όνουφρίου κυρός Βλαδίμηρος «Μητροπολίτης Κιέβου καί πάσης Ούκρανίας μόνιμον μέλος τής Ίερας Συνόδου» τής Έκκλησίας τής Ρωσίας.

Στήν Έκκλησία τής Ρωσίας καταχωρίζονται καί όλοι οι άλλοι μητροπολίτες, άρχιεπίσκοποι καί έπίσκοποι τών έπαρχιών καί πόλεων τής Ούκρανίας, οι θεολογικές σχολές του Κιέβου, τής Όδησσοϋ, ή περίφημη Λαύρα τών Σπηλαίων του Κιέβου, ή Λαύρα του Ποτσάεφ καί πληθος άλλο ιδρυμάτων καί προσκυνημάτων. Τό ίδιο συμβαίνει καί μέ τά «Δίπτυχα» τής Έκκλησίας τής Έλλάδος του 2018, τά όποια συναριθμοϋν τους μητροπολίτας, άρχιεπισκόπους, έπισκόπους καί τίς πολυάριθμες έπαρχίες τής Ούκρανίας στους άνήκοντες στήν έκκλησιαστική δικαιοδοσία τής Έκκλησίας τής Ρωσίας.

2. Μέ διαιρετικές σχισματικές δυνάμεις συντάσσεται τό Οίкуμενικό Πατριαρχείο.

Έπί τή βάσει λοιπόν καί μόνον αύτής τής καταγεγραμμένης έπίσημα έκκλησιαστικής καταστάσεως, ή όποία μπορεί νά ένισχυθεί μέ πληθος άλλων εγγράφων, ή Ούκρανία έκκλησιαστικά άπό τήν άρχή τής ίστορίας του Χριστιανισμού είναι άδιάσπαστα καί άχώριστα μέρος, στήν άρχή κορυφαίο, τής Έκκλησίας τής Ρωσίας.

Ἐπί μικρό χρονικό διάστημα, λόγω άνωμάτων ιστορικῶν καταστάσεων καί έξωτερικῶν πιέσεων καί έπιβουλῶν έμεινε ύπό τήν δικαιοδοσία τῆς Κωνσταντινούπολης, κάτω άπό τήν όποία άλλωστε ἦταν επί αἰῶνες συνολικά καί ἡ έκκλησία τῆς Ρωσίας, ένωμένη μέ τό Κίεβο.

Καί όταν εξέλιπταν αὐτές οἱ έξωτερικές πιέσεις καί έπιβουλές άπό τήν παπική τότε Δύση, μέσω τῆς Πολωνίας, Λιθουανίας καί άλλων σταυροφορικῶν καί οὐνιτικῶν δυνάμεων, έπανῆλθε εκεί πού έξ άρχῆς καί πάντοτε άνήκε, στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας.

Εἶναι κρίμα πού τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο συντάσσεται σήμερα μέ τίς ἴδιες δυτικές δυνάμεις πού διήρεσαν τότε τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καί προκάλεσαν διωγμούς τῶν Ὁρθοδόξων καί καταπατήσεις ιερῶν χώρων, ὅπως έτοιμάζονται νά πράξουν καί τώρα οἱ Ἐθνικιστές Οὐκρανοί, καλυπτόμενοι άπό τόν οὐνίτη πρόεδρο τῆς Οὐκρανίας Ποροσένκο καί τούς φιλοπαπικούς σχισματικούς τῆς Οὐκρανίας.

3. Σκόπιμη παρερμηνεία καί άπόκρυψη έγγραφων. Ἐτοιμάζεται σχετική μελέτη.

Γιά τήν άναμφισβήτητη ιστορικά δικαιοδοσία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας επί τῆς Οὐκρανίας έτοιμάζομε άρθρο μέ ὅλα τά ιστορικά άποδεικτικά στοιχεῖα. Ἐπιστημονικά τό πράττομε αὐτό, διότι καί στήν πανεπιστημιακή μας σταδιοδρομία ὁ γράφων καί ἡ σύζυγός μου Χριστίνα Μπουλάκη - Ζήση (τώρα μοναχή Νεκταρία), έπίκουρη καθηγήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, στό γνωστικό άντικείμενο τῆς «Ἱστορίας τῶν Σλαβικῶν Ἐκκλησιῶν», ἔχομε έκτενῶς άσχοληθῆ μέ τήν ιστορία τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας καί τίς σχέσεις της μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης, γι' αὐτό ένοχλούμαστε καί λυπόμαστε, όταν παραποιεῖται ἡ ιστορική αλήθεια.

Δυστυχῶς ἡ Κωνσταντινούπολη, γιά νά δικαιολογήσει τήν άντικανονική εἰσπήδησή της στό έδαφος τῆς έκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας τῆς Οὐκρανίας, έπικαλεῖται δύο έγγραφα, άπό τίς δεκάδες άλλων έγγραφων, άπό τά όποία δῆθεν άποδεικνύεται ὅτι ἡ Οὐκρανία δέν παραχωρήθηκε ποτέ ὀριστικά στήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, οὔτε μέ τήν συνοδική πράξη τοῦ 1686, ἡ όποία έπιβεβαιώνει ὅτι δῆθεν ἡ Οὐκρανία παρέμεινε ύπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί ὅτι ἡ παραχώρηση ἦταν προσωρινή.

Πρόκειται γιά σκόπιμη παρερμηνεία καί παραμόρφωση τῶν έγγραφων, γιά «έπιστημονική» πληροφόρηση, ἡ όποία ὅμως στούς μή ἔχοντες έπαρκῆ ιστορική γνώση δημιουργεῖ τήν έντύπωση ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολη έπικαλεῖται δυνατά καί άπράνταχτα άποδεικτικά στοιχεῖα.

Ἐμεῖς έπιστημονικά θά παρουσιάσουμε σέ άρθρο μας προσεχῶς άλλα έγγραφα πού άποκρύπτονται, αλλά καί θά διορθώσουμε τίς παρερμηνείες τῶν δύο έγγραφων.

Ὡς μία πρώτη γεύση τῆς σκόπιμης χρήσης τῶν δύο έγγραφων παραθέτομε τήν γνώμη τοῦ γνωστοῦ ιστορικοῦ καί κανονολόγου καθηγητοῦ Βλ. Φειδά, ὁ όποῖος καί στό σχετικό άρθρο του στή «Θρησκευτική καί Ἡθική Ἐγκυκλοπαιδεία» καί στό μεγάλο βιβλίο του «Ἐκκλησιαστική Ἱστορία τῆς Ρωσίας (988-1988)» δέχεται ὅτι μέ τήν συνοδική πράξη τοῦ 1686 τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο υπήγαγε τήν Οὐκρανία στή δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Γράφει επί λέξει: «Τό 1686 υπεγράφη ρωσοπολωνική εἰρήνη, ἡ δέ Μικρά Ρωσία μετά τοῦ Κιέβου περιῆλθεν εἰς τήν Μόσχαν. Αἱ έπαρχίαι Λούτσκ, Λβώφ, Πρεμύσλ καί Μογκίλεφ απέκτησαν θρησκευτικήν έλευθερίαν... Τέλος ὁ πατριάρχης Διονύσιος υπήγαγε τήν Μητρόπολιν Κιέβου ύπό τήν δικαιοδοσίαν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας (1687)». Καί έμεῖς, σέ άνύποπτο χρόνο, σέ μελέτη μας μέ τίτλο «Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας» γράφαμε ὅτι «μετά τήν επί τῆς Πολωνίας νίκη τῶν Ρώσων τό 1654 καί τήν ένσωμάτωσιν τῆς Οὐκρανίας εἰς τήν Ρωσίαν συνεδέθη καί πάλιν τό Κίεβον μέ τήν Μόσχαν καί άποκατεστάθη ἡ ένότης μέ έγκρισιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» (1686).

4. Μητέρα Έκκλησία τής Ουκρανίας είναι τώρα ή Μόσχα. Η Κωνσταντινούπολη ήταν στο παρελθόν.

Δέν είναι αληθές επίσης ότι τό Οικουμενικό Πατριαρχείο είναι ή μητέρα τής Έκκλησίας τής Ουκρανίας καί έπομένως ως μητέρα Έκκλησία έχει τό δικαίωμα νά χορηγεί αυτοκεφαλία στίς έκκλησίες πού έγέννησε, όπως χορήγησε αυτοκεφαλία στίς έκκλησίες τής Ρωσίας, τής Ελλάδος, τής Ρουμανίας, τής Σερβίας, τής Βουλγαρίας, τής Άλβανίας.

Είχε τό δικαίωμα, μέχρις ότου μία θυγατέρα έκκλησία γίνει αυτοκέφαλη, όποτε δέν είναι πλέον θυγατέρα, αλλά αδελφή Έκκλησία, ισότιμη κατά πάντα μέ τήν Έκκλησία από τήν όποία προήλθε, ή όποία δέν δικαιούται πλέον νά έπεμβαίνει στα έσωτερικά της· όταν τό πράττει, διαπράττει τό βαρύ κανονικό παράπτωμα τής εισπήδησης σέ ξένη έκκλησιαστική δικαιοδοσία.

Η Έκκλησία τής Ρωσίας συνολικά, μαζί μέ τά έδάφη τής σημερινής Ουκρανίας, είχε μητέρα τήν Κωνσταντινούπολη μέχρι τήν ανακήρυξη τής αυτοκεφαλίας της καί τήν χειραφέτησή της τό 1448, χωρίς τήν συγκατάθεση τής Κωνσταντινούπολης, ή όποία όμως συνοδικά τό 1593 καί μέ συμμετοχή τών άλλων πατριαρχών τής Άνατολής ύψωσε στήν πατριαρχική άξία καί τιμή τήν μητρόπολη Μόσχας, σέ θέση δηλαδή πατριαρχείου, καί άνεγνώρισε τήν αυτοκεφαλία της.

Προσωρινή ήταν ή διαίρεση τής ενιαίας καί άδιαίρετης Έκκλησίας τής Ρωσίας μέ τό νά παραμείνει τό Κίεβο γιά κάποιο διάστημα άνεξάρτητη μητρόπολη μέ ένέργειες μάλιστα του ούνιτη πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Γρηγορίου Μάμα, υποστηρικτή τής ψευδοσυνόδου Φερράρας Φλωρεντίας, ό όποίος χειροτόνησε μητροπολίτη Κιέβου τόν Ούνιτη επίσης Βούλγαρο Γρηγόριο καί έθεσε τίς βάσεις τής έξάπλωσης τής Ουνίας στήν Ουκρανία, μέχρις ότου τό 1686 έπανενώθηκε, όπως είπαμε, ή Ουκρανία μέ τήν Ρωσική Έκκλησία καί παραμένει έκτοτε άδιατάρακτα επί τρείς αιώνες τμήμα τής αυτοκέφαλης έκκλησίας τής Ρωσίας. Τήν Ουνία ένισχύει καί πάλι, όπως ό Γρηγόριος Μάμας, μέ τίς ένέργειές του ό πατριάρχης Βαρθολομαίος.

5. Κακό προηγούμενο ή Ουκρανία γιά τήν αυτοκεφαλία τών Σκοπίων. Άνησυχεί ή έκκλησία τής Σερβίας.

Μέ τό ίδιο σκεπτικό θά μπορούσε νά ίσχυρισθεί ό Οικουμενικός πατριάρχης ότι καί ή σχισματική έκκλησία τών Σκοπίων άνήκει στή δική του δικαιοδοσία καί όχι στήν δικαιοδοσία τής Έκκλησίας τής Σερβίας, αφού καί ή Έκκλησία τής Σερβίας καί ή περιοχή τών Σκοπίων υπήγοντο κάποτε στήν δικαιοδοσία τής Έκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Πού υπαγόταν όμως τά Σκόπια μέχρι τήν σχισματική τους άπεξάρτηση από τήν Έκκλησία τής Σερβίας; Δέν υπαγόταν στήν αυτοκέφαλη Έκκλησία τής Σερβίας;

Καί δέν θά άποτελέσει εισπήδηση σέ ξένο έκκλησιαστικό έδαφος ή άνάμειξη τής Κωνσταντινούπολης σέ παραχώρηση αυτοκεφαλίας στους σχισματικούς τών Σκοπίων, όπως άνησυχούν οι έκκλησιαστικοί ήγέτες τής Έκκλησίας τής Σερβίας, καί αντίτίθενται στό κακό τετελεσμένο πού θά δημιουργηθεί στήν Ουκρανία;

Μπορεί πραξικοπηματικά νά έπεμβαίνει ή Κωνσταντινούπολη σέ κανονικά έδάφη αυτοκεφάλων έκκλησιών, επειδή κάποτε αυτές άνήκαν στή δικαιοδοσία της;

Άκόμη καί αν ιστορικά παραβλέψουμε τό γεγονός ότι τό Κίεβο, ή Ουκρανία από τήν αρχή ήταν μέρος καί μέλος αδιάσπαστο τής Έκκλησίας τής Ρωσίας, δέν φθάνουν οι τρείς καί πλέον αιώνες, από τό 1686 μέχρι σήμερα πού υπάγεται κανονικά στήν αυτοκέφαλη Έκκλησία τής Ρωσίας, γιά νά άποτρέψουν τήν εισπήδηση στό κανονικό της έδαφος;

6. Τό αυτόκέφαλο στήν Ούκρανία θά βλάψει τήν Κωνσταντινούπολη. Ἑλλάδα καί Ἀμερική θά ἐπωφεληθοῦν.

Ἡ εἰσπήδηση τῆς Κωνσταντινούπολης στήν Ούκρανία ἀνοίγει τόν ἀσκό τοῦ Αἰόλου μέ ἀπρόβλεπτες κακές συνέπειες γιά τήν ἴδια τήν Κωνσταντινούπολη.

Ἀσφαλῶς ἡ Ούκρανία ὡς ἀνεξάρτητο κράτος ἐπιδιώκει νά ἔχει καί ἀνεξάρτητη αὐτοκέφαλη ἐκκλησία, καί δέν θά ἦταν ἱστορικά καί κανονικά παράλογο οἱ Ὁρθόδοξοι τῆς Ούκρανίας νά ὑποβάλουν σχετικό αἴτημα, ἀρκεῖ αὐτό νά γίνει μέ τόν κανονικό τρόπο καί τήν συναίνεση τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν.

Ἡ κανονική ἀρχή «τά ἐκκλησιαστικά τοῖς πολιτικοῖς συµμεταβάλλεσθαι εἴωθε» ἔχει διαχρονική ἰσχὺ καί ἴσχυσε σέ ὅλες σχεδόν τίς περιπτώσεις χορηγήσεως αὐτοκεφαλίας σέ περιοχές πού ἀπέκτησαν τήν πολιτική ἀνεξαρτησία τους.

Μέ βάση αὐτή τήν ἀρχή οἱ περιοχές τῆς Ἑλλάδος πού ἐνσωματώθηκαν στό ἑλληνικό κράτος ἐδῶ καί περισσότερο ἀπό ἓνα αἰῶνα, ἀπό τό 1912, πρέπει νά ἐνταχθοῦν στήν αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἂν ἰσχύει ἡ ἀρχή «ἀνεξάρτητο ἐνιαῖο κράτος σημαίνει καί ἀνεξάρτητη αὐτοκέφαλη ἐνιαῖα ἐκκλησία».

Ἔτσι ἡ ἡμιαυτόνομη ἐκκλησία τῆς Κρήτης, οἱ μητροπόλεις τῆς Δωδεκανήσου καί τό Ἅγιον Ὅρος, πού ἐξακολουθοῦν νά ὑπάγονται στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, μολοντί ἀνήκουν ἐδαφικά στήν Ἑλλάδα, θά πρέπει νά ἐνσωματωθοῦν στήν αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἔγινε μέ τά Ἐπτάνησα τό 1864. Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τίς κακῶς ἀκόμη λεγόμενες «Νέες Χῶρες», πού τώρα μετά ἀπό ἓναν αἰῶνα ἔγιναν «Παλαιές».

Πρέπει νά παύσει ἡ Κωνσταντινούπολη νά τίς διεκδικεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί νά θεωρεῖ τοὺς ἐκλεγόμενους ἀρχιερεῖς ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Καί ἡ μεγάλη Ἀμερική ἐπίσης εἶναι ἀνεξάρτητο καί ἐνιαῖο κράτος· καί ὅμως ἡ συζήτηση γιά αὐτοκεφαλία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικής, πού ἄρχισε καί συνεχίζεται, προκαλεῖ ὀργή καί ἀπειλές γιά ὄσους τό προτείνουν στήν Κωνσταντινούπολη, ἡ ὁποία ἀνοίγει τόν δρόμο μόνη τῆς μέ τό αὐτοκέφαλο τῆς Ούκρανίας γιά δυσμενεῖς εἰς βάρος τῆς ἐξελίξεις.

7. Προκαλεῖ διαιρέσεις καί σχίσματα ἡ Κωνσταντινούπολη. Νά διορθώσει τήν πορεία τῆς.

Τό χειρότερο ὅλων εἶναι ὅτι ἡ Κωνσταντινούπολη, τῆς ὁποίας ὁ ἀναγνωρισμένος ἀπό ὅλους συντονιστικός ρόλος ἀποσκοπεῖ στήν ἐξασφάλιση τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων, προκαλεῖ ἡ ἴδια διαιρέσεις καί σχίσματα καί ἔτσι ὑπονομεύει καί τερπιλίζει μόνη τῆς αὐτόν τόν ρόλο, καί, ὅπως γράψαμε σέ ἄλλη εὐκαιρία, πριονίζει ἡ ἴδια τό ψηλό κλαδί, τήν ὑψηλή θέση πάνω στήν ὁποία τήν ἀνέβασαν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καί ἡ ἐκκλησιαστική Παράδοση.

Διήρесе τήν Ἐκκλησία μέ τήν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης, στήν ὁποία δέν ἔλαβαν μέρος τέσσερις ἐκκλησίες πού ἐκπροσωποῦν περισσότερους ἀπό τοὺς μισοὺς Ὁρθοδόξους πιστοὺς καί τήν ὁποία δέν ἀποδέχονται καί μέλη τῶν ἐκκλησιῶν πού ἔλαβαν μέρος, κληρικοί καί λαϊκοί, οἱ ὁποῖοι ἀποτειχιζόμενοι διακόπτουν τήν μνημόνευση τῶν ὀνομάτων τῶν οἰκείων ἐπισκόπων.

Τήν διαιρεῖ καί πάλι μέ τήν ἀντικανονική τῆς εἰσπήδηση στήν Ούκρανία, ἀνατρέπουσα τήν ὁμοφωνία καί συμφωνία πού εἶχε ἐπιτευχθῆ κατά τίς προσυνοδικές συζητήσεις γιά τό θέμα τοῦ αὐτοκεφάλου.

Σύμφωνα μέ αὐτές ἡ ἐπιθυμοῦσα τό αὐτοκέφαλο ἐκκλησία ὑποβάλλει τό αἴτημα πρὸς τήν «μητέρα Ἐκκλησία» καί, ἐφ' ὅσον αὐτή τό ἀποδεχθεῖ, διαβιβάζεται πρὸς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, τό ὁποῖο ἀναλαμβάνει νά διασφαλίσει τήν πανορθόδοξη συναίνεση. Ὅταν καί αὐτή ἐξασφαλισθεῖ, ἐτοιμάζεται ὁ τόμος γιά τήν χορήγηση τοῦ αὐτοκεφάλου.

Τώρα ούτε σχετικό αίτημα έχει υποβληθῆ από τήν κανονική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας. Οὔτε ἡ «μητέρα Ἐκκλησία» τῆς Ρωσίας συμφωνεῖ μέ τήν χορήγηση τοῦ αὐτοκεφάλου.

Ἡ προσπάθεια τῆς Κωνσταντινούπολης νά ἐμφανισθεῖ ὡς «μητέρα Ἐκκλησία» δέν εἶναι πειστική, ἀφοῦ καί μετά τό 1686 πού ἐπανεντάχθηκε ἡ Οὐκρανία στήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας πέρασαν τρεῖς καί πλέον αἰῶνες, κατά τούς ὁποίους μέχρι σήμερα ἀνήκει στήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ὅπως αὐτό ἀναγνωρίζεται ἀπό ὅλες τίς ἐκκλησίες.

Ἡ ἴδια ἡ Κωνσταντινούπολη μέχρι προσφάτως ἀναγνωρίζει τόν μητροπολίτη Ὀνούφριο ὡς κανονικό μητροπολίτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας καί διαβεβαίωνε προσυνοδικά ὅτι δέν θά θέσει ποτέ θέμα αὐτοκεφαλίας τῆς Οὐκρανίας.

Ἀλλά ἀκόμη καί ἂν δεχθοῦμε καί νομιμοποιήσουμε τήν κλοπή τοῦ ὀνόματος τῆς «μητέρας Ἐκκλησίας» πού κάνει ἡ Κωνσταντινούπολη, παρερμηνεύουσα σχετικά ἔγγραφα, εὐρίσκεται πάλιν ἐκτεθειμένη, διότι δέν τῆς ἔχει υποβληθῆ σχετικό αίτημα ἀπό τήν κανονική Ἐκκλησία τῆς Οὐκρανίας, τῆς ὑπό τόν μητροπολίτη Ὀνούφριο.

Οἱ σχισματικοί καί οἱ Οὐνίτες δέν ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία καί δέν ἔχουν κανένα κανονικό δικαίωμα, πρὶν ἐπιστρέψουν καί ἐνσωματωθοῦν στήν κανονική Ἐκκλησία.

Οὔτε ἐπίσης ἔχει ἐξασφαλισθῆ ἡ συναίνεση τῶν τοπικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στήν πλειονότητά τους, ἀφοῦ μόνον ἐλάχιστες ἑλληνόφωνες ἐκκλησίες μέ ἔθνοφυλετικά κριτήρια, θά συμφωνήσουν σιωπηρά μέ τήν Κωνσταντινούπολη, γιατί δέν τολμοῦν φανερά νά ἀντιταχθοῦν πρὸς τήν ἱστορική ἀλήθεια.

Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο γιά πρώτη φορά στά νεώτερα χρόνια φαίνεται τόσο ἀποδυναμωμένο καί ἀπομονωμένο ἐκκλησιαστικά.

Ὡς παλαιός κληρικός, συνεργάτης καί σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως λυποῦμαι γι' αὐτήν τήν ἐξέλιξη, μολονότι ἔχω εἰσπράξει πικρίες καί διώξεις ἐπειδή διαφωνῶ μέ ἐπικίνδυνες πρωτοβουλίες του.

Ἔπρεπε οἱ τωρινοί του σύμβουλοι νά ἀποτρέψουν αὐτήν τήν πορεία πρὸς τίς διαιρέσεις, τά σχίσματα καί τήν ἀπομόνωση. **Ὑπάρχει ἀκόμη καιρός πρὶν ἀπό τό τελικό βῆμα.**

. Βλ. σελ. 1231.

. Βλ. σελ. 1256.

. Βλ. ΦΕΙΔΑ, «Ρωσική Ἐκκλησία», Θ.Η.Ε. 10, 1043. Τοῦ αὐτοῦ, Ἐκκλησιαστική Ἱστορία τῆς Ρωσίας (988-1988), Ἔκδ. Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1988, σελ. 273-274.

. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Κωνσταντινούπολη καί Μόσχα, Θεσσαλονίκη 1989, σελ. 31. Ἡ μελέτη παρουσιάσθηκε ὡς εἰσήγηση στό Διεθνές Σεμινάριο πού ὀργάνωσε στό Chambésy τῆς Γενεύης τό Ὁρθόδοξο Κέντρο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τόν Μάιο τοῦ 1988. Τό θέμα τοῦ Σεμιναρίου: «Ρωσία. Χίλια χρόνια χριστιανικοῦ βίου».

<http://www.romfea.gr/katigories/10-apopseis/24301-i-oukrania-einai-kanoniko-edafos-tis-ekklisias-tis-rosias>

Εκτυπώσιμο: <https://www.imdleio.gr/diaf/2018/Ukran-Zeses.pdf>